

«БОРІТЕСЯ – ПОБОРЕТЕ! ВАМ БОГ ПОМАГАЄ!»

Всім, кому хочеться написати, що партнери нас зрадили, нагадаю, що інших у нас нема, а завдяки допомозі цих ми досі живі. Помилкове рішення, через яке ми можемо загинути, матиме ціну і для них, але нам на той момент буде вже все одно.

Партнери нам нічого не винні. Взагалі. Особливо грошей своїх виборців. Це наше завдання – доводити своє право на їхню допомогу щодня і адвокувати її навіть коли в них вибори. Америка бачила через океан, і світові війни, і гуманітарні катастрофи, і розвал СРСР, і трагедії побільше, ніж крах східноєвропейської країни, населення якої не хоче дорослішати. В разі поразки нас всі пожаліють, поставлять свічку та підуть на роботу чи в супермаркет.

У кожній країні свої інтереси. Наші – тільки у нас. І нам треба щодня доводити, що допомагати нам вигідніше, ніж нас, наприклад, розміняти в рамках якоїсь більшої шахової партії і без нашої участі. Це дуже гірка реальність. Але вона краща за найсолідшу ілюзію. Як гіркі ліки краще солодкого плацебо.

Не забувайте, що США укріпились як світовий лідер і «полицейський» в часи, коли Союз контролював не те, що Україну, а й половину Німеччини, умиваючи по дорозі кров'ю спроби народів вирватись (угорцям привіт). А

коли стало мало – окупував і без того соціалістичну Чехословаччину та поліз постріляти в Афганістан.

У випадку, якщо ми помремо, Земля продовжить крутитись. Сонце світити. Середня річна температура – рости. Вибори в демократичних країнах – проходити. А головним головним боєм цивілізованого світу лишатимуться Китай та клімат.

Нас підтримують не тому, що це «правильно» чи «справедливо», а тому, що в 2022-му ми здивували весь світ своєю силою та сміливістю і показали результат ніби якісь супергерої з коміксів. Нам оплатили наступну серію, щоб дізнатись, що буде далі. Бо комікс сподобався.

Бути сильними і боротись – це наш єдиний шанс. З жалості чи співчуття нам можуть прислати хіба що гуманітарну допомогу, а не снаряди.

У нашій поразці будемо винні лише ми. Завдяки партнерам у нас є шанс її уникнути хоча б частково.

Наше виживання – це виключно наш інтерес. Нам його ніхто не винен. Нам потрібно виборювати свої шанси у настільки несправедливому світі, працювати і добиватись результату з настільки неідеальними партнерами, мати стратегію коли майбутнє у настільки густому тумані.

У нас немає попереду нічого, крім поту, крові, сліз та дуже болісних рішень в тяжких і несправедливих умовах.

Ми програємо в шаховій партії, в якій від початку мали менше фігур і в якій у супротивника більше часу і для нього краці правила.

Ми виграли дебют але програємо мідельшпіль. Можливо у нас уже немає і шансів на перемогу, але й програти можна з різною катастрофічністю.

Можливо на перемогу у нас шанс один на мільйон і нам здається, що це мало. Але це величезний шанс з точки зору біології. І звинувачення тих небагатых, хто поки що лишасться нашим союзником, цей шанс точно не збільшує. Бо більше нам нема де взя-

ти зброю та гроші. Бо на цій дискотеці ми вже давно танцюємо не за свій кошт.

А ще ми чомусь відмовились, і від іноземних солдатів, і від дієвих інструментів масового і силового рекрутингу своїх, ніби у нас є якийсь третє джерело поповнення сил оборони.

У нас снарядний і кадровий голод у війську. У нас «сиплеться» фронт. Ми поступаємося за кількістю гармат і танків. Росіяни готують нову орду, не задіяну в боях. Цього літа в контрнаступ вже підемо не ми.

Рік тому мали перевагу в дронах, але доручили цю тему не тим людям і тепер боїмося це визнати та змінити. В дронах ми більше не попереду, хоча доступ до західних технологій лишасться однією з небагатых наших переваг. Просто ми ніяк не можемо її використати.

Інша з небагатых наших переваг – це наявність тих самих союзників, які нам стали так не подобатись. Якщо не використаємо її, то прийдеться компенсувати це все за рахунок іншої нашої переваги – героїзму українського народу. А ця перевага найдорожча з усіх, і рано чи пізно вона закінчиться.

Але тяжко буде витрусити з союзників максимум допомоги та зброї, коли міністр Оборони вже 7 місяців не може призначити заступника відповідального за роботу з партнерами, а в частині ключових держав у нас немає послів. Ці факти напругу пов'язані, наприклад, з ракетним голодом нашої ППО, а той – з все більш успішними ракетними атаками на нашу інфраструктуру. Змінити це було б значно ефективнішим шляхом до нашого виживання, ніж жалітись на партнерів.

Світ керується своїми раціональними інтересами, Бог жорсткий, нам ніхто і нічого не винен, життя несправедливе, але і прекрасне водночас. І для того, щоб його не покинути, нам треба подорослішати та прийняти цю холодну реальність. Коли ми її приймем і почнемо з нею працювати, вона стане трошки теплішою.

Віталій ДЕЙНЕГА
ексзаступник Міністра оборони
України,

засновник «Повернись живим» і
«Ukrainian witness»

12 квітня 2024 року

Любов це
Love is ...

...дивитися як горять російські
військові кораблі
...watching Russian military ships burn